Ч. 207. Пятниця 5 жовтня (22 вересня) 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Національна репрезентация в Делеґациях. — Австро-Угорщина а Сербія. — Події в Росиї. — Обави в Каїрі. — Магометани в Індиї.

Справа репрезентациї в Делеґациях не дає Німцям спокою а они придумують тепер способи, як би удержати ся при дотеперішнім стані посїданя. Голова німецкої партиї народної др. Сильвестер виготовив і предложив оногди до наради внесенє, котре має по заведеню загального права виборчого забезпечити Німцям в Чехії і на Мораві відповідну репрезентацию. Річ природна, що за приміром Німців підуть і инші народности а внаслїдок того буде мусїло прийти й до якоїсь реформи виборів до Делеґациї або таки й реформи самої сеї институциї. Внесенє Сильвестра звучить:

Зваживши, що вже від довгого часу єсть компроміс що до виборів до Делеґаций, після котрого посли з Чехії, котрі висилають десять делеґатів, вибирають шість ческих а чотири німецких делеґатів, а посли з Морави, котрі висилають чотирох делеґатів, вибирають двох німецких а двох ческих; — зваживши, що в наслідок закона виборчого компроміс може статись непевним; а наконець зваживши, що по відпаденю компромісу німецкі посли з Чехії і Морави не могли би взагалї дістати ся до Делеґаций а через то потерпів би теперішний німецкий стан посїданя, предкладає ся слїдуючий проект закона: (Тут слїдує проект закона, котрий в §. 8 закона з 21 грудня 1867 предкладає зміну в тім дусї, щоби дотеперішне число німецких і ческих делеґатів з Чехії і Морави було забезпечене).

Подану нами оногди досить сензацийну вість, після котрої мало прийти до повного роздору межи Сербією а Австро-Угорщиною, заперечують тепер з Білграду, хоч тото заперечене не єсть того рода, щоби з него можна набрати переконаня, що звістні справи, хоч ще й не стали ся фактами, суть неможливі. Так доносять з Білграду, що правительство сербске не замовило ще „зовсїм на певно“ скорострільні пушки і гірску артилерию у фабрицї Шнайдера в Крезо у Франциї. Так само не закінчено ще переговорів в справі 150-міліонової позички з француским банками, отже й безосновне єсть говоренє, що державні достави віддано француским, німецким і анґлїйским фірмам. Вість о продовженю угоди з Росиєю і Румунією в справі достави соли і нафти єсть також безосновна, бо реченець тої угоди ще не скінчив ся.

Зухвалим розбоям в Росиї нема кінця а до найсензацийнїйших по обрабованю свого часу банку в Москві належить безперечно обрабованє корабля „Царевич“ на Чорнім мори. Про сю подію доносять з Поти, російскої крiпости над Чорним морем: В ночи дня 2. с. м. на пароходї „Царевич“, котрий плив із Сухум до Очемчірі, 25 узброєних людий, котрі всїли по дорозї в ріжних місцях, допустило ся рабунку. Они загнали подорожних і залогу до третої кляси, обсадили всї виходи і зрабували 12.000 рублїв. Подорожні першої кляси хотїли ставити опір і почали стріляти, але розбишаки завізвали капітана, щоби тим подорожним заказав стріляти, бо в противнім случаю будуть змушені розстріляти зловлених закладників: двох помічників капітана і чотирох моряків. Відтак зажадали шалюпи, котрою мали їх відвезти на беріг закладників. Розбишаки дали тим морякам, коли їх відвезли на беріг, по 10 рублїв.

З Петербурга доносять: Француского амбасадора Бонпарда відкликано. Тутешні правительственні круги жалували ся вже від довшого часу на Бонпарда перед француским правительством з причини, що він мішає ся до внутрішних справ російских. З міродайної сторони вказувано особливо на то, що амбасадор стояв в зносинах з опозицийними членами

---

5)

Ганнїбаль Родиець.

З „Морских оповідань“ — Вітторні Веккі.

(Дальше).

Ріжнородна товпа народу дожидала Родиця на сходах: наймлені жовніри всіляких народностий, котрих можна було відріжнити по їх зброї і одежи: Кельти з довгим кучерявим волосєм і мідяними мечами з боку, опалені Нумідийцї з львиними кожами завішеними на худощаві плеча, Греки в блискучих панцирях, кретийскі стрільцї в коротких туніках і кірасах з вавилоньского лену, мальовані Перзи в мітрах, Іберийцї з Гімількової ґвардиї в шкіряних кафтанах, балеарскі метачі в свитах і черевиках виплїтаних з трави, моряки в синїй одежи, чорні як вуголь Лібийцї, жінки жовнірів і горожан, гетери в пишних сукнях з широкою пурпуровою обшивкою, мовчаливі римскі невільники, товпа пунійскої кольонії разом з пунійским войском спиняли кроки Родийця.

Ало Гімільків секретар в білій мітрі розігнав зараз нарід батогом і завізвав Ганнїбаля, щоби ішов з ним до замку.

Гімілько, що лише що вернув був з розглядки за римским табором, стояв ще в повнім воєннім узброєню у великій сьвітлици лїлїбейскої Бірзи, відбираючи звіти від своїх офіцирів.

— Гімільку, в мене нема олова, балеарскі метачі домагають ся єго, вчера мало що не прийшло до ворохобнї; що менї робити? — так питав Маґо, вожд легкого войска.

— Розбий, Маґу, тії тоті чотири ґалери, які менї лишили ся, і ужий з них всего, чого тобі потреба, але не лиш для метачів, но й для лучників; лиш уважай на красне соснове дерево; оно менї самому буде пізнїйше потрібне.

— Гімільку, кретийским стрільцям треба мотузя.

— Ще й того, Маґу? Маґазини порожні; у мене є ще в стайнях два старі слони, убий їх і роздай сухі жили бідних зьвірят Кретийцям. Мясо, мій любий Маґу, роздїли поміжи жовнірів Ґалїйця Автарітуса; тоті варвари вічно голодні.

— Гімільку — відозвав ся Ярба, сотник нумідийскої кінноти — я хотів би сего вечера двіста моїх найслабших копий, обвинувши їм копита, вигнати на пашу, на красний овес, котрого Римляни тепер не стережуть.

— Добре, Ярбо, зроби так. А тобі чого потреба, старий Полїсперхоне? — спитав Гімілько якогось старого вояка, що цїлий стояв в зелїзї.

— Нічого, Гімільку, моїм людем не треба нічого — відповів Грек коротко.

Тоді підняв Гімілько свою красну чорняву голову і промовив голосно: Слухайте сотники і ви всї, що тут: і ти Автарітусе, котрому заедно у всім недогода, і ти Спендіюсе, котрого Лікійців виджу завсїгди богато в шинках але мало в битві, і ти Еґанатів, що богато говориш, і всї, що тут стоїте довкола мене, беріть собі примір з того старого і учіть ся від него, якими треба бути воїнами.

— Ми Ґалїйцї не потребуємо від нікого учити ся! — відозвав ся Автарітус подразнений.

— Посланник від суффета Ганно! — відозвав ся писар, вводячи Родийця.

Гімілько поспішив капітанови на стрічу. І він так само як і Гамількар належав до аристократичної партиї в Картаґінї, а всеж-таки не бояв ся, що стратить щось на своїй ґенеральскій повазї, скоро вітаючи мореплавця сердечно. Відтак спитав борзо: Що менї приносиш? Чи тоті суффети сплять, чи що? Чи забули на Лїлібеум і єго геройску залогу? Кажи все!

— Письмо, яке приношу, скаже за мене — і Родиець подав Гімількови пачку запечатаних паперів.

Ґенерал читав уважно а відтак веселим голосом відозвав ся до офіцирів: Суффет Ганно дає менї знати, що за три недїлї віцеадмірал Картальо прийде нам на поміч з пятьдесяти кораблями і десять тисячами мужа. Наші сили подвоять ся і побідимо! Гамількар стане вождом картаґіньского войска.

Почувши імя поважаного всїми борця підняли сотники свої мечі в гору і крикнули: Барак і побіда!

Гімілько усьміхнув ся а відтак спитав голосно і строго Автарітуса: Чи то правда, Автарітусе, що ти маєш у себе пунійску дівчину?

— То моя невільниця, гордий Гімільку.

— Невільниця? Елїзи донька невільниця варвара? Брешеш, варваре! Ярбо, шість мужа моєї іберийскої ґвардиї нехай зараз пошукають тої дівчини і приведуть сюди зі всїма почестями. Ти, Автарітусе, останеш ся тут.

давної Думи, але й скликував формальні анкети в справах відносин на провінциї. Крім того підношено в тутешних добре поінформованих кругах, що некористні для Росиї вісти у францускйх ґазетах походили з інформаций в амбасаді. Бонпард був причиною, що значна часть францускої праси виступала ворожо против Росиї.

З Каїра, столиці Єгипту, доносять, що тамошну анґлійску залогу збільшено до 420 мужа і она складає ся тепер з трох компаний піхоти і одної шкадрони кавалериї. На приказ тамошного командуючого ґенерала стоїть тота залога що дня в поготівли і єї розміщено по части в касарнях, по части на цитадели. Анґлійці побоюють ся що дня розрухів тутешного магометаньского населеня, котре підбурили фанатичні націоналісти єгипетскі під проводом аґітатора Мустафи Камела. Замітне єсть, що і анґлійский міністер-резидент льорд Кромер і начальний командант анґлійского войска в Єгипті перебувають тепер в Льондоні і беруть участь в нарадах в міністерстві для справ заграничних.

Магометани в Індиї зачинають домагати ся конституциї. Сими днями явила ся у віцекороля депутация заступаюча 62 міліонів магометан і вручила єму адресу, в котрій жадає, щоби магометанам признати відповідну участь в управі краю. Віцекороль Ірль оф Мінто відповів на то, що не думає, що заведенє цілої політичної машинериї заходу вийшло би на добре традициям всходу.

Новинки.

Львів, дня 4-го жовтня 1906.

— **День іменин Найясн. Пана** обходжено нинї як в столици так і в цілім краю як звичайно торжественно. О 9 год. відбули ся у Львові у всіх трох катедрах торжественні богослуженя в присутности репрезентантів властий краєвих. На богослуженю в катедрі латиньского обряду були Є. Е. п. Намістник гр. Андрій Потоцкий і Є. Е. п. Маршалок краєвий гр. Стан. Бадені, а на богослуженю в церкві сьв. Юра був Віцепрезидент Намістництва гр. Володимир Лось. Такі самі богослуженя відбули ся у вірменьскій катедрі і православній церкві та у всіх парохіяльних церквах, на котрих була молодїж шкільна. З правительственних будинків і з ратуша повівають нині державні чорно-жовті хоругви.

— **Іменованя.** Президия галицкої краєвої Дирекциї скарбу іменувала податковими контрольорами в X. ранзї: под. офіциялів: Н. Стахурского, Едв. Черемкевича, Мик. Гаваньского, Тому Лепуцкого, Кар. Шоля, Петра Фітовского, Фр. Ґлїсту, Сав. Робака, Петра Сулиму, Ів. Михалевича, Йос. Педїльского, та податкових ад'юнктів Едв. Белецкого і Ів. Земановского; дальше под. офіциялами в X. ранзї подат. ад'юнктів: Стеф. Кордасевича, Вінк. Дзержановского, Арсенія Стеткевича, Стан. Озимкевича, Мечисл. Джулиньского, Йос. Щепаньского, Фр. Валїґуру, Стеф. Залесїньского, Раймунда Коритовского, Тому Якубця, Мик. Стеткевича, Володислава Ружицкого, Павла Байстера, Болеслава Воляньского, Кароля Ржаского, Еразма Чежовского, Атан. Менціньского, Ант. Зволіньского, Як. Возняка, Н. Татоміра, Ром. Турнелія, Ант. Янїчка, Едм. Глиньского і Едв. Шїсля; вкінци под. ад'юнктами в XI. ранзї: рах. підофіцира Салема Фолькенфока, провіз. под. ад'юнктів Ромуальда Ґавліка, Ів. Сойку і Каз. Вефейского; рах. підофіцира Бернарда Вайсберґера; провіз. подат. ад'юнктів Авг. Сташиньского, Юл. Гарлендера і Юл. Козловского; рах. підофіцира Йос. Ґесінґа; пров. под. ад'юнктів Людв. Калявса, Людв. Павлього і Н. Януша: вахмістра Ант. Турковского; пров. под. ад'юнктів Стан. Бервіда, Фр. Стровского і Руд. Мака; сержанта Фішля Бінера; пров. под. ад'юнктів Людв. Романьского, Волод. Млинарка і Брон. Біліньского; сержанта Лавр. Сливку; пров. под. ад'юнктів Юду Лебля, Брон. Кшижановского і Якима Певнкера; сержанта Марка Тутська; пров. под. ад'юнктів Жигм. Ґжиба, Альфреда Коча і Стан. Леховского; сержанта Макс. Пясецкого; проф. под. ад'юнктів Вен. Березовского, Н. Тихолїса і Каз. Радваньского; рах. підофіцира Онуфр. Волощака і пров. под. ад'юнктів Евг. Кобиляньского, Авраама Цеймера, Йос. Стахніка, Мих. Богдановича, Дмитра Осадчука, Людв. Демского і Ем. Луцкого. — Дирекция почт і телеграфів у Львові іменувала матуристів ґімназияльних ваглядно шкіл реальних: Станислава Россовского, Казимира Познаньского і Ігн. Марияна Роговского практикантами почтовими у Львові.

— **Вечерниці з танцями** уладжені на дохід руских Захоронок у Львові відбудуть ся сеї суботи в сали тов. „Бесїда". Зі взгляду на цїль, видїл просить усю львівску і замісцеву руску громаду, щоби своєю численною присутностию причинила ся бодай в части до удержаня сеї пожиточної інституциї.

— **З Яричева** під Львовом доносять: Відбуло ся тут торжественне посьвяченє захоронки для малих дітий, основаної пп. Кшечуновичами, котрі віддали на ту цїль дім, спровадили монахині і обовязали ся удержувати захоронку власним коштом. Для бідної дїтвори стає ся тота захоронка великим добродійством. Посьвячения захоронки доверпшли о. Войтович, парох латиньского обряда і о. Яворский, парох руского обряда. Народу на се торжество прибуло богато, а о. Войтович вияснив зібраним, яка цїль і значінє нововідкритої захоронки, котру завдячують виключно жертволюбивости пп. Кшечуновичів, звістних із своеї добродїйної дїяльности в Яричеві.

— **Огнї.** В Коцитові, повіта сокальского, згоріли три загороди селяньскі, а причиною огню був малий хлопчина, лишений без дозору, котрий і згинув в огни. — В Кільчицях шляхотских, погоріли чотири господарі і стратили цїле своє майно. Шкода в часть обезпечена виносить 7.520 корон. — В Доброводах, пов. підгаєцкого, згоріло шість загород селяньских, а шкоду обчисляють на 3.000 корон. — В Уднові, пов. жовківского, згоріло шість загород селяньских, а шкоду обчисляють на 7000 корон.

— **Філїя руского товариства педаґоґічного в Коломиї** оголошує, що приватний підготовляючий курс до іспиту зрілости в учительскій семінариї розпічне ся в пятницю дня 5 жовтня богослуженєм в церкві о год. 7 рано.

— **Репертоар руского театру в Бучачи** (саля „Сокола"; початок о 7 год. 30 мін. вечером; абонамент на 6 вистав 10 К): в суботу 6 с. м. „**Жиди**", сензацийна штука в 4 діях Чирикова; в недїлю 7 с. м. „**Чорноморцї**", народна оперета в 3-ох діях, музика Лисенка; в второк 9 с. м. „**Міщани**", штука в 4 дїях Горкого.

— **Арештованє дефравданта.** З Бродів доносять, що погранична жандармерия відставила оногди до арешту судового бувшого почтмайстра в Буську, Петшиковского, котрого дефравдация на більшу суму наробила була перед кількома місяцями в кругах почтових великої сензациї. Петшиковский втік був до Росиї, де єго тепер арештовано і видано австрийским властям. Петшиковского відставлять до золочівского суду, котрий в сїй справі веде слїдство.

— **Садаґурский рабін-чудотворець.** Ізраіл Фрідманн, помер дня 2 с. м. 53. роцї житя. Був то один з тих немногих рабінів, котрі у Жидів старовірів (хассідім) знаходять особливу почест. Фрідманна уважали хассиди за наймудрійшого і найсьвятійшого зі всїх рабінів на всходї і казали, що він походить із найстаршого жидівского роду, бо в простій лїнії з поколїня Давида. Вже вість о єго недузї викликала була серед хассидів велике занепокоєнє. Спроваджено аж пять лїкарів з Черновець і Львова. Старовіри з Буковини і Галичини, з Росиї і Румунії почали громадно з'їзджати ся, але до недужого не впускано нікого, крім єго 17-лїтного сина, котрого уважають за наслїдника а котрий торік оженив ся з якоюсь богатою жидівочкою з Росиї. Коли величезна товпа старовірів довідалась о смерти рабіна, підняла страшенний крик і зойк. Похорон помершого відбув ся зараз і заким ще засвитало, обряд похоронний був же скінчений. Фрідманн полишив шістьох синів, з котрих найстарший, наслїдник рабіньского престола, має, як вже сказано, 17 лїт а наймолодший 9 місяців.

— **Боротьба білих з чорними.** Мимо змагань президента Рузвельта зробити конець споконвічній ненависти між представителями білої і чорної раси в Сполучених Державах, ся ненависть від часу до часу дає сьвітови знати про себе, вибухаючи із страшною жорстокостию. Стало ся се недавно в столици провінциї Ґеорґії, Атлянтї, де біле населенє прямо устроїло різню між безборонними муринами. В недїлю рано часописи донесли про замах, якого допустили ся мурини на трех білих женщинах. Ся вість була поклином до страшних жорстокостий. З криком „смерть муринам!" кинулось біле населенє на чорних людий; кождого на-

VII.

Небавком явила ся в сьвітлици замку хорошенька Мальта. Оглянула ся довкола а відтак побачивши Ганнїбаля, зарумянїла ся і спустила очи в долину.

— Тобі на імя Мальта? — спитав Гімілько.

— Мальта, донька Елизи, вдовиці по корабельнім капітанї Атарбазї з Біру у Фенікії.

— Чи ти невільниця найманого жовніриска Автарітаса?

— Нї; він вхопив мене з дому моєї матери і розлучив з моїм нареченим, Ганнїбалем Родийцем.

— Дївице, ти Тирийка і свобідна, вибирай котрогось з отсих мужчин.

Мальта глянула на зворушеного мореплавця а відтак приступила до него, взяла єго праву руку і притулила до уст а відтак з єлиньскою певностию поклала єї собі на голову і сказала з тиха: Дякую, я єго.

— Є ще инші дївчата в римскім таборі! — забурмутів Ґалїєць в своїй мові, котрої нїхто не розумів.

Тоді підняв Гімілько руку на знак приказу і відозвав ся слїдуючими словами: Я, Гімілько, син Гіска, тут в сїм обсадженім Лїлїбеум ґенерал, адмірал, найвисший судия і найвисший єрей даю в імени страшного бога Молоха, божественної цариці любови Астарти і могучого Мелькарта, в імени законів далекої вітчини і на бажанє суфетів Ганна і Гамількара, званого Блискавкою, Мальту отсему Ганнїбалеви з Родоса за жінку, в нагороду, що він ведений любовію, приніс надію до нашої сицилїйскої кріпости; а тобі, Родийче, пригадують через мене суфет Ганно і Гамількар Баркас, що твоє житє до нас належить!

— Нехай так буде! — відповів на то Родиєць.

— Але маю тобі, хоробрий мореплавче, сумну звістку передати: така воля суфетів і мій приказ, — тут голос Гімілька став лагідний — щоби ти плив до Картаґіни і передав сенатови звістку про нас. Маєш ще годину часу; римска фльота, котру несподївана буря розігнала, приплине небавком знову; отже біжи до пристанї, видай прикази для свого безпроволочного відпливу а відтак вертай назад по письмо, котре дістанеш від мене для вітчини.

— А Мальта?

— Старий Ганно приказує, щоби она тут лишила ся; за той час віддам єї в опіку моїй жінцї, не бій ся нічого. Тепер же, Родийче, поцїлуй свою заплакану жінку та йди!

В дві години опісля синий корабель обернув ся передним кінцем до Африки а пунїйска невіста виділа з вікна своєї комнати, як вітрило єї милого щезало поволи на синім мори.

Коло керми стояли Магербаль і Єфрім, Гіско вів корабель, Ганнїбаль ще довго споглядав на білі мури Бірзи.

(Дальше буде).

дибаного мурина били страшно, чим хто мав під рукою: палками, камінєм, сокирами... Першого дня було около 30 убитих а поверх 100 ранених. Войско в силї вісьмох компанїй піхоти і шістьох гармат зробило конець погромови. На другий день рано страшні події повторили ся з ще більшою силою. До вязниці вдерло ся кількасот людий і витягнули находячих ся там муринів, котрих зараз повішено на телеґрафічнім стовпі. Того дня роздавали ся в ріжних місцях револьверові вистріли; то розлючені убиванєм своїх одноплемінників мурини стріляли з засїдок. Войско почало також стріляти і убило богато муринів. В второк зайшло кілька фактів мести з боку муринів, котрі застрілили білого хлопця а кількох людий смертельно поранили. Понадто убили одного поліциянта. Се дало почин до страшної бійки між поліцією та війском з одної сторони а муринами з другої сторони. Білі опинили ся в страшнім положеню. В готелях не було що їсти, бо муриньска служба повтїкала, а так само вся служба по домах, переважно мурини, не була спосібна до працї. Рівночасно алярмовано чутками, що мурини мають підпалити ціле місто і вирізати всїх білих. Але енерґічна поліція при помочи войска привернула вкінци лад, причім 257 муринів арештовано.

— З висоти третого поверха. Вчера рано около години пів до семої, були люди, що переходили під ту пору попри дім ч. 17. при ул. Ягайлоньскій, сьвідками незвичайної сцени. Панна Стефанія Фр., літ 21, слухачка університету, родом з Варшави, недужа від довшого часу на розстрій нервовий, вилїзла в білю крізь вікно на ґзимс і пішла по нїм аж до ринви і задержала ся та зачала сьпівати. Тим звернула она на себе увагу людий, котрі завізвали зараз помочи сторожі огневої. Заким ще сторожа наспіла, нещаслива почала скидати з себе одїнє і лагодила ся до скоку. На щастє сторожа наспіла ще в пору і розтягнула якраз ратункове полотно, коли нещаслива кинула ся з третого поверха; впала однакож так щасливо на полотно, що лиш легко зранила ся в губу. Недужу відставлено до шпиталю.

Телеґрами.

Відень 4 жовтня. В комісиї для реформи виборчої вела ся нині дальша дискусия над внесенєм Толлїнґера в справі плюральної системи. Пос. Шраффель поставив внесенє, щоби комісия перейшла до порядку дневного над внесенєм Толлїнґера.

Варшава 4 жовтня. Коли в середу рано помічник господаря кляси праскої ґімназиї 48-лїтний Николай Флеґонтов їхав дорожкою разом з жінкою, везучи 2294 руб. на пенсиї для персоналу ґімназиї, стрілив до него якийсь 15-лїтний хлопак в одіню ученика 3 рази і пробив єму лице і долоню. Флеґонтов вже ранений стрілив два рази до напастника, котрий однак втїк.

Вильно 4 жовтня. Военний суд окружний засудив козака 2 полку доньского Михайлова за рабунок і напад на 6 лїт тяжких робіт.

Кольцї 4 жовтня. В середу виконано четверту екзекуцию польно-военного суду; розстріляно трох людий.

Петербург 4 жовтня. Рада міністрів ухвалила перейняти на державу землї належачі до корони в алтайскім окрузї, щоби уписати ґрунти для селян. Держава буде платити короні по 22 копійок за десятину через 49 лїт. Корона задержить всї права до мінералів, які знаходять ся в тих сторонах.

Тифліс 4 жовтня. Вчера яко в день виплати устроїли тут збройні ватаги в силї 4 до 6 людий напади на касиєрів в 4 інституциях. На одного касиєра напали на улици і зрабували значнійшу суму. Одного з виновників удало ся зловити.

Лодзь 4 жовтня. Оногди в ночи на гостинци межи Лютомирском а Квятковицями напало на одинайцять підвод вертаючих з ярмарку около 30 розбишаків і стріляючи безнастанно, відобрали їм всю готівку та ще й побили людий. Вислані в погоню козаки зловили 4 розбишаків.

Курс львівский.

Дня 3-го жовтня 1906.		Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.			
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .		572·—	582·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.		210·—	220·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси		579·—	586·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.		—·—	300·—
II. Листи заставні за 100 зр.			
Банку гіпот. 5% преміов.		110·50	111·20
Банку гіпот 4½%		100·10	100·80
4½% листи застав. Банку краєв.		101·—	101·70
4% листи застав. Банку краєв. .		98·40	99·10
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .		99·50	—·—
" " 4% льос. в 41½ лїт.		99·50	—·—
" " 4% льос. в 56 лїт.		98·30	99·—
III. Облїґи за 100 зр.			
Пропінацийні гал.		99·50	100·20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.		—·—	—·—
" " " " 4½% . .		101·—	101·70
Зелїз. льокаль. " 4% по 200 кор.		98·—	98·70
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%		—·—	—·—
" " 4% по 200 кор.		97·80	98·50
" м. Львова 4% по 200 кор.		95·60	96·30
IV. Льоси.			
Міста Кракова		86·—	94·—
Австрийскі черв. хреста	Курс віденський	48·—	50·—
Угорскі черв. хреста		28·75	30·25
Італїянь. черв. хр. 25 фр.		—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор.		55·—	60·—
Базилїка 10 кор.		21·70	23·70
Joszif 4 кор.		8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр.		9·50	11·—
V. Монети.			
Дукат цїсарский		11·24	11·40
Рубель паперовий		2·51	2·53
100 марок нїмецких		117·10	117·60
Доляр американьский		4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).